

Onor Consiliul Central Patriarhal

Str. Matei Millo 9

ARHIEPISCOPIA TOMIS
BIBLIOTECA Nr. 12579

Anul I.

NOEMBRIE 1927

No. 5 Bucuresti

REVISTA EPARHIEI CONSTANTA

TOMIS PENTRU POPOR

COPRINSUL:

1. Cuvântul Domnului în inima omului de Pr. Gh. L. Popescu
2. Din Paneric dela Palladie
3. Sfântul Mucenic Dionisie Areopagitul de Pr. Gh. L. Popescu
4. Voia lui Dumnezeu din „Jertfa de Paști“
5. Biserica Română în luptă cu alte credințe Pr. M. I. R.
6. Fugi de cârciumă de Pr. M. Rădulescu
7. Ține la legea ta
8. Banul din Glasul Ardealului

EPISCOPIA CONSTANȚA

Tip. „Lucrătorii asociați” — Constanța

CREȘTINE,

Această cărțuție este un talant. Nu-l îngropa. Citește rând cu rând, tot ce este scris, și vei înmulți talantul.

Apoi, să n'o rupi, nici s'o arunci. Dă-o și altora s'o citească, pentru ca așa făcând, talantul să aducă dobândă.

* * *

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub redacția și administrația Preotului Gr. Dumtrescu, Directorul Sfintei Episcopii.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

ABONAMENTUL

Revista eparhială costă anual 120 lei.

Un număr 10 lei.

Tomisul pentru Popor

Costă anual 30 lei

Un număr 3 lei

Se va trimite la toate parohiile. P. C. Preoți, D-nii Cântăreți, Domnii Consilieri și Domnii Epitropi sunt rugați să-i răspândească în popor.

REVISTA TOMIS

PENTRU POPOR

Cuvântul Domnului în Inima omului

Luca Cap XIII vers. 5-15

Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă cale și s'a călcat și păsările cerului o au mâncat. Și alta a căzut pre piatră și dacă a răsărit s'a uscat, pentru că n'avea umezeală. Și alta a căzut în mijlocul spinilor și crescând spinii o au înecat pre ea. Și alta a căzut pre pământ bun și crescând a făcut rod însutit. Acestea grăind, a strigat: cel ce are urechi de auzit, să audă.

Și L-au întrebat pre El ucenicii Lui, zicând: ce este pilda aceasta? Iar El a zis: vouă este dat a ști tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă. Iar pilda este aceasta: sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. 1) Iar cea de lângă cale sunt ce aud; apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva crezând să se mântuiască. 2) Iar cea de pe piatră, sunt cei cari când aud, cu bucurie primesc cuvântul; dar aceștia rădăcină n'au, cari până la o vreme cred și în vreme de ispită se leapadă. 3) Iar ceace a căzut în spini, aceștia sunt cari au auzit, dar cu grijile și cu bogățiile și cu dulcele vieții aceștea umblând, se înecă și nu săvârșesc roadă. 4) Iar cea de pre pământ bun, aceștia sunt cari cu inima bună și curată auzind cuvântul, îl țin și fac roadă întru răbdare.

Aceasta este cea dintâi pildă spusă de Domnul Iisus Hristos. Ea este tălmăcită de însuși Mântuitorul și este deosebit de plăcută pentru tot creștinul și mai ales pentru cei ce trăesc la țară, căci este vorba de semănat, ocupația din căpetenie a țugarului.

Sămânța din pilde este cuvântul lui Dumnezeu. Pământul pe care cade este inima omului. Iar semănătorul este Iisus Hristos, care lucrează și azi prin cei ce predică și împlinesc cuvântul Lui.

Sămânța este la fel de bună pentru tot ogorul, căci Sf. Evanghelie e aceeași pentru toată lumea. Cu toate acestea, nu tot ce se seamănă răsare, deci nu toată lumea aduce acelaș rod. Pentru aceasta, nu este vinovată sămânța, ci ogorul, căci aceeași sămânță de calitate bună a fost și este semănată în inimile tuturor cititorilor și ascultătorilor cuvântului sfânt. Totuși puțini aduc rod bun, iar cei mai mulți rămân cum au fost. De ce? Ne explică chiar Domnul Iisus Hristos:

1) Sămânța căzută pe cale este cuvântul lui Dumnezeu auzit de oamenii grăbiți cari nu caută să cugete adânc la înțelesul lor; Sau camenii cari se duc la Biserică de ochii lumii. Ei ascultă

tot ce se citește și se cântă, ascultă cuvântul lui Dumnezeu, dar după ce au eșit din Biserică, învățăturile sfinte le fug din minte și inimile rămân pustii ca mai înainte. Unii din aceștia, stăpâniți de mândrie, se cred grozav de învățați și pricepuți. Mântuitorul zice despre acest fel de oameni, că „diavolul vine și le ia cuvântul din inimă ca nu cumva să creadă și să se mântuiască“.

2) Semințele căzute pe piatră sunt cuvintele căzute în inimi împetriite ale oamenilor ușurateci la minte, Semințele acestea pot prinde puțină rădăcini, însă la cea mai mică arșiță planta se usucă și cel mai ușor vânt o smulge. Ei primesc cu bucurie cuvântul lui Dumnezeu și dacă li se vorbește de lucruri sfinte, despre isprăvi ale credinții și altele, ei se în flăcărează, își deschid inima și se hotărăse a să face buni și evlavioși, dar la cea dintâi ispită sau neplăcere uită de hotărârea luată.

3) Sămânța căzută între spini este sfatul dat unor oameni cu prea multe griji: Cel sărac cu grijă de ce va mânâncă și cu ce se va îmbracă; cel bogat cu grija de a-și înmulți averea, de a petrece, de a-și împlini poftele și a gusta din plăcerile acestei vieți trecătoare. Acest fel de oameni ascultă cuvântul Sf. Evangheliei, îl primesc cu sau fără bucurie, dar spinii păcatelor îl înăbușă și nu-l lasă să crească și să rodească.

Cei săraci să se gândească la crinii câmpului și la pasărele cerului din Sf. Evanghelie „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și acestea toate se vor adaoga vouă“, zice Domnul.

Iar bogații să-și aducă aminte de cuvintele: „Nebune, în noaptea aceasta sufletul îți va fi luat și atunci ce ai strâns ale cui vor fi?“

4) Sămânța căzută pe pământ bun e cuvântul auzit de oamenii deștepți și cu inima curată. În inimile acestor oameni, deși întotdeauna puținii la număr, încolțește cuvântul lui Dumnezeu, prinde rădăcini adânci, crește și aduce roade. Așa au fost sfinții și toți dreptii, așa sunt și unii creștini de azi. Cuvântul lui Dumnezeu aduce rod în viața pământească faptele bune, iar mai târziu, fericirea vieții de veci.

Tu cetitorule, din care, ceată de ascultători faci parte? Dacă te înnumeri printre cei în a căror inimă nu poate rodi cuvântul Domnului „ești hotărât să-ți deștelinești ogorul inimii tale și să scoți petrele și spinii?“

Chiar dacă ți-ai pregătit inima, nu trebuie să aștepti roadă cu una cu două, cât ai bate din palme. Trebuie și multă răbdare; trebuie adică să ții minte cuvântul acela, să te gândești mereu la el, să încerci apoi a-l aduce la îndeplinire.

Iar dacă n'ai izbutit dintr'o dată, să mai încerci cu stăruință și cu răbdare, până ce vei izbuti.

Domnul să-ți fie într'ajutor ca încercările tale să-ți fie în plin

Preot GHEORGHE L. POPESCU

Seminar

DIN PATERIC DE LA PALLADIE

În Taveni, este o Monastire de femei, ca de patru sute, într-o care era o fecioară, care pentru Hristos era ne bună, anume Isidora, smerindu-se pre sine și defăimându-se. De aceasta, până într-o atâta să îngreșoșa toate surorile, cât nici mâncă cu dânsa. Și acest lucru cu bucurie l-au primit ea.

Că era fapta cea bună a ei în Monastire foarte folositoare.

Că toată slujba făcea; tuturor ca o roabă supuindu-se, la toată trebuința lor; și cu toate blândețele robindu-le lor. Și era aceasta ca un burete al Soborului, precum Domnul a zis. „cel ce voește să fie mare, să fie tuturor slugă”. Și, „oricui i se pare că este înțelept, nebun să se facă”. Acelorlalte ale tuturor chipul cel călugăresc era tundere, fiindcă avea culionul pe cap. Iar aceasta cu o cârpă legându-și capul, așa făcea toată slujba, și nici una din cele patru sute, nu au văzut-o pe dânsa mâncând vre odată, nici bucățică de pâine luând, ci fărâmiturile meselor cu buretele adunându-le, și oalele spălându-le cu acestea se îndestula, nici odată încălțându-se. N'a ocărât nici odată pe nimenea, n'au cârtit, n'au grăit grai mic, sau mare: Măcar că era ocărâtă, și îmboldită, și blesteme primia, și multora le era urâtă. Pentru această Prea cuvioasă, a venit înger la Sfântul Pitirun, bărbat prea iscusit, și pusnic în bunățate, și îi zice lui: de ce cugeți înalt, pentru isprăvile tale ca un cucernic, și carele șezi întrăcest fel de loc; vrei să vezi femei mai Cucernică decât tine? Du-te la Monastirea cea femeiască a Tavenisioșilor, și vei afla acolo pe una, care are Diademă pe cap. Acea de cât tine este mai bună. Că cu atâta gloată luptându-se, și cu feluri de chipuri, tuturora robind, niciodată nu și-au lăsat mintea sa, să se depărteze dela Dumnezeu. Măcar că toate se îngreșoșează de dânsa. Iar tu șezând aicea, cetățile cu mintea le nălucești, cel ce nici asta n'ai văzut în lume, Deci sculându-se marele Pitirun, au venit la Tavene, la Monastirea femeilor. Deci ca pre unul ce era părinte cinstit, și în nevoieță îmbătrânit, cu îndrăzneală l-au băgat înăuntru, după ce au trecut râul. Și după ce s'au rugat lui Dumnezeu, au cerut marele să vadă în față pe toate fecioarele.

Deci toate fiind la mijloc, aceea nu se arăta. Le zice lor marele aduceți-mi pre toate. Iar ele zicând, că am venit toate. Le zice lor:

Lipsește una, precare mi-au arătat-o îngerul. Ii zic lui:

Pre una o avem la bucătărie, nebună. Zice Marele: aduce-ți și prea acea. Lăsați să o văz pre dânsa. Iar ea nu s'au supus, simțind pricina.

(Că poate s'au descoperit și ei). Deci o țara cu deasila, ducând-o și zicând: Sfântul Pitirua voește să te vază, (Că era renumit acesta.)

Deci după ce o au adus, au văzut marele fața ei și cărpa care era pe chipul ei și pre frunte. Și căzând ia picioarele ei îi zice: blagoslovește-mă Maică. Și căzând încă la picioarele lui zicea: tu mă blagoslovește, Domnul meu Părinte. Și văzând aceasta toate s'au spăimântat. Și îi zic lui: Av-o nu te face de ocară.

Că este nebună. Le zice lor tuturor Sfântul: Voi sunteți nebune. Iară aceasta și decât voi, și decât mine este mai bună.

Amma este: adică, maică duhovnicească. Și mă rog lui Dumnezeu, ca dânsa să mă afle vrednic în ziua judecării. Acestea auzind, au căzut la dânsul toate plângând, și mărturindu-se: cum cu feluri de chipuri pre Sfânta aceasta o mânia. Și una zicea: eu pre dânsa deapaurarea o ocăram. Una: eu de chipul ei cel smerit radeam și alta: eu lăturile străchinilor de multe ori deasupra ei le vărsam.

Alta iarăși, eu am bătut-o. Și alta, eu pumni i-am dat. Alta: Eu muștar de multe ori în nas i-am pus. Și în scurt toate felurile de ocări au vestit, că au făcut asupra ei. Deci primind mărturisirea lor sfântul Pitirua și rugându-se pentru dânsa împreună cu ea, și mult rugând pre cinstita lui Hristos roabă, ca să se roage pentru dânsul, a eșit. Iar acea, cinstită la Dumnezeu și Cuvioasă, preste puține zile, de toate fiind cinstită foarte, și slăvită, nesuferind slava și cinstea cea dela toată frățimea și desvinovățirile fieștecăreia pe ascuns au eșit din Mănăstire. Și unde s'au dus: sau unde s'au vârat: sau unde s'au săvârșit, nimeni nu au cunoscut.

Sfântul mucenic Dionisie Areopagitul

Prăznuit la 3 Octombrie

Sfântul mucenic Dionisie Aeropagitul, a trecut la ciedința în Hristos, ascultând cuvântul Sfântului apostol Pavel, neobositul purtător al focului Sfânt apostolicesc.

Intr'una din multele sale călătorii, făcute pentru răspândirea învățării creștine, Sfântul apostol trecu și prin Atena, oraș vestit pe vremuri, iar azi capitala Greciei.

Aici el văzând cetatea plină de idoli, la care Grecii se închinau ca unor Dumnezei, s'a mahnit foarte mult și a început a-i muslra și a le arăta rătăcirea în care zac; i-a îndemnat să se închine Dumnezeului singur adevărat, Făcătorul și Țitorul cerului și pământului. Invățații orașului, auzindu-l vorbind astfel, l'au dus la Aeropag ca să fie judecat, fiind inviruit că rătăcește poporul dela vechile lui orândueli. Aeropagul din Atena era în vechime unul din cele mai vestite tribunale de judecată. Aici fiind întrebat despre cele ce este inviruit și despre cele ce învață, sfântul apostol Pavel a rostit o cuvântare plină de înțelepciune, în urma căruia unii l'au batjocorit iar alții au crezut în Mântuitorul Hristos.

Din cei ce crezuseră a fost și Dionisie, unul dintre marii judecători ai Aeropagului, din care pricină s'a și numit mai târziu Aeropagitul.

El a urmat cu multă bucurie credința lui Pavel și a fost botezat și hirotonit Episcop.

Nu putea suferi de creștinii, cari din pricina prietinelor și a rudelor, a batjocorit, a torturei sau chiar a morței, părăseau pe Hristos și se întorceau la credința în idoli.

După câtăva vreme, se duse spre țările din asfințit, unde împărătea Domițian, un prigonitor de temut al creștinilor.

Sfântul, fiind învrednicit cu darul facerilor de minuni, aduse pe mulți păgâni la credința în Dumnezeul adevărului, dragostei și dreptăței, din care pricină își atrase ură din partea conducătorilor păgâni. Fu chinuit împreună cu alți frați, cu nunci grele: îl băteau cu sârmă înroșită în foc, îi creseau carnea cu briciul și îi puneau sare pe răni; îl jupuiau de viu și îl frecau pe răni cu ardei.

Multe alte chinuri a îndurat și nu s'a lăsat de legea lui Hristos. La urmă i-se tăe capul și, se zice, că umblă cu el pe palme cât-va timp, până ce o femeie, Catula, i-a luat capul din mâinile lui, ca pe un dar ceresc și l-a așezat într'o casă, în 3 ale lui Octombrie. Trupul l-au dat păgânii hrană fiarelor și păsărilor.

Să ne gândim la acest sfânt Mucenic care s'a lepădat de credința lui păgânească, a rupt legăturile cu prietenii și cu rudele, a părăsit ranguri înalte în păgânism și s'a lipit de Mântuitorul Iisus Hristos și de învățătura lui Sfântă și dătătoare de fericire adevărată și neperitoare.

A lăsat bogăție și mărire, pentru ca în locul acestora să primească chinuri grele și cunună mucenicească.

Sfântul mucenic Dionie Areopagitul a dat totul pentru Hristos noi ce dăm pentru credința noastră. ?

Cunoscând înfiorătoarele munci ale acestui Sfânt mucenic ne vom strădui noi să lepădăm patimile și faptele rele care ne pângăresc viața și ne împiedică dela împlinirea poruncilor Domnului ?

Vom ști noi să îndurăm nruvoile acestei lumi lăudând pe Dumnezeu și cerându-i ajutorul ?

Preot Gheorghe L. Popescu
Seminar

VOIA LUI DUMNEZEU

Era la noi în sat un om, necăjit ca toată lumea și nevoiaș ca vai de capul lui. Dar ori cât de amărât eră, ori câte supărări veneau peste el, n'avea decât acest cuvânt de răspuns în gură lui:

— „Voia lui Dumnezeu, nepoate!“ sau

— „Dacă-i voia lui Dumnezeu ce să faci?“ Azi așa, mâine așa, moșul nostru petrecea și el niște zile când mai rele când mai bune, vorba cântecului.

Așa-mi trece viața mea

Nici mai bună nici mai rea

Nu mi-o știe nimenea.

Da, baba, să vedeți că baba-i rea. Iute din gură, și meliță nu alta. Nu și nu, că unchiașu-i rău și bleg, prost și moale.

— „Că alți oameni mai sudue, mai drăcuie, mai trântesc, mai bîfnesc; da tu, păcătosule și molăule, atât știi:

— „Voia lui Dumnezeu! — de parcă ai stat tot cu Dumnezeu la masă!“

— „Măi femeie; babă hăi, nu păcătui, — că voia lui Dumnezeu e mare.

Baba îl cinsti pe om săracul, - de n'a mai zis nici negri și ochii.

Pesemne voia babei nu se cam potrivea cu voia lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu era în cer, baba era lângă vatră, și lângă vatră era cleștele, ba și vătraul!

Sara trebuia niște cânepă din pod. Baba era harnică, nu ca unchiașul: suie-mă bărbate în pod.

„Mă sui cu voia lui Dumnezeu femeie“

— Cu voia mea, dacă-i vorba, n'ai să te sui! Smăc baba pe scară sus. Scara pusă rău, ori putredă, ori ceas rău pesemne, scara trosc!

Baba buf! Valeu și Valeu.

Vine unchiașul.

— Ce ai pățit babă, cu voia lui Dumnezeu, e cam rău bre!
Vine preotul, vin neamurile, baba moartă ca toți morții! Cu voia lui Dumnezeu unchiașu a scăpat de babă.

Vin nepoții :

— „Moșule asta ni se cade nouă, asta ni-o dai nouă . . .

— „Se cade, se cuvine măi băeți zise unchiașul „Cu voia lui Dumnezeu“.

— „Ba-i dreptul nostru și nu-i voia lui Dumnezeu se înfierbântară ei.

Și hai la împărțeala! Unul apucă un lucru, altul altul, al treilea pe acelui dintăiu.

Asta o iau eu; Ba eu! Ba eu! fugi de aici! Ba fugi tu! Ba tu! Ba tu! poc! Trosc Valeu na! Doi legați și unul mort dintre nepoți!

Unchiașul vede și zice :

— „Iacă ce s'a întâmplat cu voia lui Dumnezeu! Acu v'ați săturat!

Unchiașului i se dusese vestea. Lumea nu-l mai numea decât „Voia lui Dumnezeu“ Vine vremea când unchiașului i se strânsese funia la par. Vine preotul și-l grijește :

— „Ei moșule de acu ce mai zici?

Ce să zie părinte — Voia lui Dumnezeu.

Când închise ochii omul, tot satul zicea :

— Cine a murit?

— „ Cine? voia lui Dumnezeu.

Și cică de atunci lumea-i rea, iar om cu, vorba „Voia lui Dumnezeu“ nu mai este pe pământ.

Din „JERTFA DE PAȘTI“

de Pr. Ec. P. G. Savin

*Culeasă de Dumitrescu Tiberiu
1927*

Biserica română în luptă cu aște credinți

Credința religioasă imprimă caracterul ei unui popor ca și un individ. Nu se poate, ca o fire aspră, rea sau tirană de popor sau individ, să n'aibă și credințele religioase la fel, alt fel n'ar putea ființa.

Creștinismul a înblânzit firea popoarelor păgâne și pe unde se răspândește și acum schimbă firea și felul de trai al popoarelor.

Ortodoxismul s'a împăcat de minune cu firea liberală și tolerată a Românului. Principiul ortodoxismului de a se acomoda mediului, i-a servit națiunii românești, ca un scut și tovarăș de suferințe și ajutor, de aceea s'a inventificat cu el și în orice ocaziuni a venit în atingere cu alte credinți, a luat de la ei ceiace-i putea folosi și întări ortodoxismul

Mohamedanismul, care între creștini din Asia Mică și Peninsula Balcanică a făcut mulți adepți, n'a putut face niciunul dintre Români. Că au fost și aici siluiri și chiar omoruri, să ne amintim de moartea lui Constantin Brâncoveanu, care ca Domn a suferit atât, dar cu cât mai mult ceilalți muritori de rând!

N'avea ce împrumuta bun de la ei, ci numai și-au stâns rândurile și primind în țară pe învățații și teologii orientali surghiniți de Turci, au dezvoltat literatura și viața religioasă păstrând mai curat și sfânt ortodoxismul ca în întreg orientul.

Ghermanos Mitropolitul Amasiei vizitând țara noastră în secolul trecut l-a făcut să exclame: *Biserica noastră română este coroana bisericilor ortodoxe. Voi păstrați și aveți adevărata ortodoxie,*

Protestantismul și mai ales calvinismul, ce și-a făcut loc prin Ardeal n'a putut rupe pe nimeni dintre Români.

A primit traducerea bibliei și cărților de ritual în limba română, făcându-le prin aceasta un neprețuit folos, căci i-a scăpat de limba grecească, dar de partea lor nu s'au dat.

Grecii tocmai acum în timpurile noastre și-au tradus biblia în limba poporului, ne având nici un motiv a fi tradusă mai dinainte.

Româno-Catolicii, dacă au făcut unele cuceriri, mai ales prin Moldova, e că au fost cu *educația în mână* și mai aproape de noi cu felul de organizație și credință.

Luptele cu ei ne-au folosit, că ne-am silit a fi la adăpost când prin criticile ce le aducea atacă ortodoxismul.

Biserica ortodoxă, datorită principiilor ei de bază, a fost ferite de secte și cele ce sânt prin mijlocul ei astăzi, sânt toate importuri streine.

Rătăcirea ivită la cuibul cu barză, ne-o fi adus pierderea a câteva sute de suflete, dar în schimb ne-a pus pe toți la lucru și roadele sunt vădite.

Dacă lupta răsleață și munca ce se depune de toată preoțimea astăzi nu se poate vedea și cerceta la fața locului dar este și se lucrează, apoi așa de multe scrieri apărute în apărarea ortodoxiei, dovedește, că se simte pulsul situației.

Sf. Scriptură era o comoră închisă în casă de piatră—biserica—iar acum a început a se răspândi în popor, a. se înmulți talanții dați de Mântuitorul bisericii lui.

Biserica se întărește în luptă cu sectanții.

Țimpul de aur al bisericii a fost atunci când a luptat cu filosofii păgâni și cu ivirea de noi învățături.

Biserica este un corp, ce trebuie să fie robust și se întărește corpul când merge pe ger, soare, furtună, rabdă foame și frig și atunci e mai tare, ca un corp, ce are de toate și nu ese afară din casă, căci n'are nevoie. Acel corp la cel mai mic curent a răcit și moare.

Pomul crescut în vânt, ger și ploae e mai tare, ca salcia, ce crește jos și are apă mai mult de cât îi trebuie; iar lemnul ei e moale și prost.

Sfântul apostol Pavel avea imboldul Satanei ce-l lovea peste obraz spre a nu se mândri (II Cor. XII 7).

A rugat pe Dumnezeu să i-l ea dar n'a voit, căci atunci s'ar fi lenevit.

Nimeni să nu vrea să trăiască fără a avea dușmani, căci atunci însemnează, că n'are nici merite, ca să fie invidiat de cineva.

Pr. M. I. R.

Fugi de cârciumă

Vinul, țuica, rachiul și alte băuturi spirtoase, se scumpesc din zi în zi și totuși foarte mult se consumă. Acum găsește motiv, omul subjugat de vițiuul beției să zică: „Acum să vedem cine bea?“ și își face drum la cârciumă. Duminica și sărbătoarea înloc ca frații creștinii să fie cu toți la biserică—casa Domnului—mulți din ei

se adună la crâsmă; alți, în zi de sărbătoare găsesc timpul să facă treburi mai mici: cară gunoiul din curte, scot un certificat dela primărie, plătesc la percepție, ca cel puțin după masă să fie liberi și să mai meargă la lume, adică la cârciumă; alții zic: în sat alt local public nu este decât cârciuma, și acolo mai afli ceva, mai auzi din cele ce se fac în lume.

Rău întrebuințezi timpul, o frate creștine! Sărbătoarea un cias, două, mergi la Sf. Biserică. Dela biserică vino acasă liniștit, ia masă și apoi mergi la primărie, la percepție și alte nevoi. Fă-ți un program pentru sărbătoare: până cam pela ciasul nouă, regulează casa, vitele, gospodăria; iar când glasul clopotului anunță Sf. Liturghie, lasă totul și mergi la Biserică, înalță-ți sufletul la cel ce ți l-a dat, uită grija lumească un cias sau două pe săptămâna și ridică rugi fierbinți către tatăl ceresc, pentru tine, pentru frații tăi, pentru țară și pentru Rege. După ce ai ascultat cu mare atenție cazania și predica, vino acasă, meditează puțin asupra celor auzite la biserică, pune-le în legătură cu viața ta, cu faptele tale din trecut cu ce ai să faci în viitor și i-a o hotărâre, care să fie cât de aproape de drumul arătat de Mântuitorul Hristos și de biserică Sa. Hotărăște-te pentru o viață nouă, scutură și leapădă tot ce-i rău în tine din trecutul tău și stabilește-ți o regulă de purtare, de conduită și atunci vei vedea câtă mulțumire sufletească ai, câtă binecuvântare și se revarsă de sus în sufletul tău, în casa ta și în toate lucrurile tale.

După masă, înloc să mergi la cârciumă, du-te la căminul cultural, și dacă nu-i în sat, mergi la preot la învățător și cere cărți, reviste, citește și vezi ce se petrece în lume. La biserică la școală, bancă și primărie, vin mereu cărți frumoase de citit și instructive, cărți care se împart pe un preț foarte modest nu te scumpi, cumpără și atunci când ai timp disponibil, citește și ai să vezi cât este de frumos și mulțumitor.

Vei zice: Păi, nu știu carte; atunci mergi la un consătean care știe, stai cu el de vorbă, dă-i și tu cărțile ce ai și sărbătoarea asta o foaie, două, altă dată o foaie două, încât timp ai să ajungi să știi și să cunoști

multe. Lasă cârciuma, căci nimic nu-i mai ispititor în lumea aceasta ca ea. Gândește-te la un lac, la un ezer. După cum apă din el, este un focar de microbi puturoși și de boale, așa este cârciuma. Nu te lua după dictonul că „să beau o țuică, un vin să mă încălzească“. Nu. Alcoolul numai paralizează nervii, sângele năvălește în piele, la față, de aceia zici când bei, că-ți este cald. La suprafața trupului însă, sângele se răcește și termometrul arată o scădere a temperaturii, așa că căldura simțită nu-i decât o pierdere din putere, o scădere de energie.

Mai zici însă: „că micșorează osteneala“. Nu, fiindcă alcoolul lucrează ca o băutură adormitoare și nu micșorează osteneala, ci numai face să nu o simțim. Câte puțin, puțin, alcoolul paralizează creierul și deprinderea în băuturi isbește nu numai creierul dar și sistemul nervos. Puterea organismului scade în fața oricărui microb de boală, trupul ți se mlădiază și încet, încet, te așterni patului.

Dar vai, câte urmări nu vin după cel bețiv: familia sărăcită, copiii aruncați în gura vițelului și a ticăloșenii de tot felul; copii muți, schilози, surzi și în fine acest teribil flagel, te urmărește încă nouă generații:

De aceia frate creștine, fugi și iar fugi de pârdașnica cârciumă. La biserică, la școală, la căminul cultural, la bancă, la primărie și ori unde se adună oamenii cinștiți și vrednici, fi și tu.

Cel mai bun lucru e să-ți cumperi cărți de citit, întreabă la cărțurarii satului, căci nu se poate să nu găsești. Să dai numai un sfert, din banii ce trebuia să-i dai pe băutura alcoolică și vei vedea câtă comoară îți faci în suflet.

Și acum, ca să vezi ce înseamnă un om bețiv, să-ți dau o ilustrație, din limba arabă:

„Când Noe a plantat vița, diavolul vine și-o stropește cu sânge de păun; dacă i-a dat frunza, diavolul o stropește cu sânge de maimuță; când au apărut broboanele de struguri. Michipircea din nou o stropește cu sânge de leu; iar când rodul viței s-a copt, diavolul o stropește cu sânge de porc“. Iată de ce omul când, bea vin mult, ajunge ca și aceste patru animale, căci la primele pahare

de vin, omul e lăudăros și mândros: Ese sângele păunului, care produce efectul. Încă câteva pahare și devine vesel, sare și joacă ca o maimuță. E beat complect, acum devine furios ca un leu; mai bea încă și se aseamănă porcului, cade, mătănaește, umblă ca o fiară turbată, judecata i s-a întunecat și după multă troceală, murdar, rupt de oboseală, cade și adoarme.

Pr. M. RĂDULESCU

Ștefănești

ȚINE LA LEGEA TA

Eram în zi de obor în orașul B Țărani Români forfoteau prin târg încoace și încolo. Negustorii Ovrei se întreceau care mai de care cu gura, să atragă clienți la prăvălie. Spusele unui jidov, atrag pe mai mulți și oamenii, cari cum trec se opresc puțin ascultă, apoi unii pleacă, alți stau și ascultă mai departe :

— „Măi fraților, cine v'ă spus sa fugiți de noi Ovrei? Apoi Cristos n-a fost și el ovrei? Eu mă mir dece voi uni Români vă uitați chiondoruş la noi. Noi suntem frați și țineți socoteală, că Cristos e din neamul nostru, de legea noastră, iar voi faceți un păcat mare, că nu țineți Sâmbăta pe care a poroncit-o Dumnezeu prin gura lui Moise“.

Țăranii își dau coate unul altuia și parecă le-ar fi intrat un fier ars prin inimă. Cine să-l înfundeze și cine să răspundă ovreiului. Dacă s'ar găsi cineva, ci bieții ar fi împăcați și satisfăcuți în sufletul lor.

La spusele Jidovului—care apără pe Iudei și legea lor—grămada de oameni se mărește și unul din ei, țăran mai înfipt îi răspunde :

— „Bine Domnule, este adevărat, că Domnul nostru Iisus Hristos a fost ovrei, este adevărat, că El s-a supus legii tăerii împrejur—adică botezului Jidovesc—dar pe urmă, ce a făcut Domnul Cristos“?

Jidovul tace, însă Românel cu mai mult curaj adaogă: „Ei păi vezi, nu știi“. S'a botezat măi, de aceia și noi

ne botezăm și voi dece nu vă botezați, dece nu vă schimbați sufletul după legea lui Hristos. Jidovul tace ca mut, iar alt țaran spune :

— „Mă fraților ovreii aștia sunt tare prefăcuți. Ei încă așteaptă pe Mesia lor. Se împărtășesc cu sânge de creștin cel puțin odată în viața lor, căci zic, dacă în adevăr Hristos a venit prin sângele de creștin să luăm și noi parte la împărăția ce El va întemeia. Și noi creștinii suntem un Israel nou, noi nu căutăm Ierusalimul pământesc, ci căutăm Ierusalimul ceresc. Voi vreți o împărăție pământescă, că adică să supuneți sub picioarele voastre toate neamurile pământului, iar centrul, capitala acestei împărății să fie Ierusalimul. Noi umblăm și ne pregătim pentru împărăția cerească, ce Domnul nostru Iisus Hristos a gătit-o tuturor celor ce în această viață fac și ascultă poruncile Lui. Legea lui Moisi a fost numai o pregătire, cu venirea Luminei, ea a încetat și aceasta lumină este însuși Dumnezeu caruia tot ce-i pământesc și ceresc trebuie să i se supună.

BANUL

Intr'un sat trăia odată un om bogat și de treabă.

Averea și-a câștigat-o cu lucru și cu cumpăt. El ajutara cu bani și cu bucate pe toți cari era lipsiți.

Odată a venit la el un om sărac și ia cerut împrumut o sută de lei. Bogatul îi numără cu drag suta de lei pe masă.

Săracul începu să strângă banii numărați. Dar un ban îi pică jos. Bogatul se aplică să-l ridice, dar săracul se grăbi să-i zică: „Nu te mai osteni pentru un amărât de ban!“... Atât i-a trebuit bogatului. Se supără foc și strângându-și banii îi puse iar în ladă zicând: „Eu nu dau nici un ban la oamenii care nu știu prețui banul căci din ban se fac lei. Cum mai capăt eu suta de lei dela un om care lapădă banul?“ Și săracul a plecat cu buzele unflate. Numai cu cruțare se adună averea.

Din Glasul Ardealului No. 40|927

„Acestă este Fiul meu cel iubit...
Pe acesta să-L ascultați“